

ORQUESTRA SIMFÒNICA SEGLE XXI

XVIIIè. ENCONTRE

CONCERTS:

**10 D'ABRIL DE 2009, 22H
BIBLIOTECA JOAN TRIADÚ
VIC**

**11 D'ABRIL DE 2009, 21H
TEATRE MUNICIPAL DE
L'ATENEU
IGUALADA**

L'ORQUESTRA SIMFÒNICA S.XXI

Aquesta formació neix l'any 1999 amb l'objectiu que professionals i estudiants avançats del món de la música puguin ampliar i perfeccionar el seu repertori simfònic.

La forma metòdica i vivencial del treball orquestral que es fa, l'alt interès del repertori a treballar i el bon resultat dels concerts fan d'aquesta orquestra una plataforma ideal per a músics d'arreu del país i de fora (especialment País Valencià, Comunitat de Madrid, Alemanya i Escòcia) que vulguin obtenir un requeriment musical amb profunditat.

Una part essencial del projecte és una molt singular i fascinant metodologia de la seva programació principal: des dels seus començaments s'estan treballant i interpretant les simfonies de Beethoven en ordre cronològic. Això fa possible, no només anar coneixent la integral simfònica del compositor, sinó també aprofundir en la comprensió de la seva evolució com a compositor orquestral. L'any 2007 es va arribar a la seva 8a simfonia. Atès l'èxit i l'interès creat amb aquest sistema, es va començar a fer el mateix amb l'obra orquestral de Schumann (3a Simfonia a l'abril de 2006) i J. Brahms, del qual es van completar les 4 simfonies l'estiu de 2007. Aquesta programació es complementa amb obres orquestrals i concerts amb solista del gran repertori clàssic i romàntic.

L'Orquestra Simfònica Segle XXI és també una plataforma ideal per a joves solistes del país (Lluís Rodríguez, Abigail Prat, Albert Mora, Carles Pertegaz, Benjamín Scherer, José Mor, Albert Jiménez, Pilar Valero i, en el cas d'avui, Daniel Claret) així com altres solistes internacionals com ara Elizabeth Sombart, David Ascanio, Alexander Panizza i Christian Ostertag.

L'OSSXXI ofereix concerts a diverses poblacions de Catalunya i el País Valencià. Des de l'any 2005 l'orquestra actua regularment al Palau de la Música Catalana.

L'organització central d'aquesta formació és principalment a càrrec dels propis músics juntament amb el suport de l'Escola/Conservatori d'Igualada i l'Escola de Música de Vic, als quals expressem el nostre agraïment.

PROGRAMA

Gioacchino Rossini
(1772-1868)

Obertura de *L'italiana in Algeri*

Camille Saint-Saëns
(1835-1921)

Concert per a violoncel i orquestra núm. 1 en
La menor, Op. 33

I. Allegro non Troppo
II. Allegretto con Moto
III. (Tempo Primo)

solista: **Daniel Claret**

Felix Mendelssohn-Bartholdy
(1809-1847)

Commemoració del bicentenari

Simfonia núm. 3 en La menor, Op. 56
"L'escocesa"

Andante con moto – Allegro un poco agitato
Scherzo: Vivace non troppo
Adagio
Allegro vivacissimo – Allegro maestoso assai

Orquestra Simfònica Segle XXI
Director: **Jordi Mora**

DANIEL CLARET, violoncel

De nacionalitat andorrana, va néixer a Barcelona l'any 1987, fill de pares violoncel·listes. Als cinc anys començà els estudis de violoncel amb Eulàlia Subirà i posteriorment amb Iñaki Etxepare. També rep consells i assisteix activament a masterclasses de Bernard Greenhouse (Boston), Radu Aldulescu, Amit Peled (Leipzig), María de Macedo (Madrid), Laurence Lesser (Canadà) i Xenia Jankovic (Detmold).

Ha estat alumne de Lluís Claret a la Classe de Perfeccionament de l'Escola de Música Victòria dels Àngels durant 2 anys i actualment cursa el grau superior al Conservatori del Liceu de Barcelona amb Peter Thiemann.

L'any 2000 superà les proves de la Jove Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra, sent-ne el membre més jove, amb la qual ha actuat al seu país, Estrasburg, La Haia, Copenhaguen i París. L'any 2003 fa el seu primer recital de violoncel i piano, així com el seu primer concert al Palau de la Música Catalana, col·laborant amb el Grup de Violoncel·listes de Barcelona.

L'any 2004 guanya el tercer premi al Concurs Internacional "Ciudad de Llanes" i una menció d'honor del Concurs "Cordes Júnior" de l'Escola de Música de Barcelona.

El 2007 actuà a l'Auditori Pau Casals del Vendrell interpretant el seu primer recital per a violoncel sol. El 2008 participà en diverses ocasions com a solista amb l'ONCA i fou acceptat per Bernard Greenhouse a la seva Masterclass a Kronberg.

La música de cambra pren un paper destacat en la seva formació, ja que funda el Quartet Mnemosyne i forma part del grup Solistes de la JONCA, actuant amb aquesta última formació en diverses ocasions (Festival Narciso Yepes, L'Alguer, Andorra, Festival de Sant Quirze).

Juntament amb els seus pares, Anna Mora i Lluís Claret, forma un trio de violoncels amb el qual ha actuat a l'Estat espanyol, França, Itàlia i al Japó.

JORDI MORA, director

Neix a Barcelona i realitza els seus primers estudis musicals al Conservatori Superior de Música d'aquesta mateixa ciutat. A Alemanya es gradua a la Hochschule für Musik de Würzburg com a oboïsta, i es llicencia en Musicologia i Filosofia a la Universitat de Munic, amb una tesi sobre la instrumentació en l'obra simfònica de Beethoven. Estudia direcció orquestral i fenomenologia de la música amb Sergiu Celibidache, participant en nombroses classes magistrals i cursos de direcció a la Universitat de Mainz, a Munic amb la Münchner Philharmoniker, així com altres cursos a Trier, Londres, Stuttgart i París. Com a director convidat ha dirigit arreu d'Europa, als EUA, i a Sudamèrica, orquestres com l'Orquestra de la Ràdio i Televisió de Grècia, la Filharmònica de Minsk, l'OBC, l'Orquestra Simfònica de Gran Teatre del Liceu, l'Orquestra Simfònica de Castilla y León, la Simfònica de València, entre d'altres. Des de l'any 2003 és professor de Direcció d'Orquestra de l'ESMUC. Ha estat director titular de la Münchner Camerata, de l'Orquestra Simfònica del Vallès i de l'Orquestra Nacional de Grècia. Actualment és director de l'Orquestra Simfònica S.XXI i de la Bruckner Akademie Orchester a Munic, orquestra amb la que està realitzant la integral de l'obra simfònica d'aquest compositor.

COMENTARIS AL PROGRAMA

El concert d'avui comença amb l'obertura de l'òpera *L'italiana in Algeri*, de Rossini, la qual composà als 21 anys, vanagloriant-se d'haver-la acabada en 18 dies. L'obertura és encara avui interpretada i enregistrada habitualment. La fan singular els pizzicato aparentment tranquils amb què comença, els quals porten a un inesperat i potent acord, que plasma amb un efecte gairebé còmic l'admiració del compositor per Haydn, imitant la seva 94a simfonia, la de la "Sorpresa".

Camille Saint-Saëns composà el concert per a violoncel i orquestra a l'edat de 37 anys pel violoncelista Auguste Tolbeque, el qual formava part d'una distingida família de músics estretament relacionada amb la *Société des Concerts du Conservatoire* –la societat de concerts més important de França de l'època-, qui l'estrenà el 19 de gener de 1873. Aquesta fou considerada una fita en la creixent acceptació de Saint-Saëns com a músic francès de renom, i és que trencà amb les convencions a l'hora d'escriure concerts per a solista: en lloc de l'estructura típica de tres moviments, el compositor va optar per estructurar l'obra en un sol moviment continu, dividit en tres seccions íntimament lligades que comparteixen motius i temes musicals. L'inici del concert en sí és també inusual. No hi trobem la introducció orquestral abans de l'entrada del solista, sinó que és un curt acord el que la precedeix. El violoncel segueix, presentant el tema principal i de seguida s'inicia un diàleg entre solista i orquestra. Aquest inici turbulent porta a un breu però original minuet que conté la cadència. Una reexposició dels temes inicials introdueix el final, el qual Saint-Saëns conclou amb un tema completament nou per al violoncel. Tot i ser una obra tremendament exigent per al solista, la dificultat no ha evitat que aquest concert sigui un dels preferits pels grans virtuoses; fins i tot Shostakovich i Rachmaninoff l'han elogiat com un dels millors concerts per a violoncel.

A partir dels 20 anys Mendelssohn començà a viatjar per Europa i a narrar els seus viatges en una sèrie d'obres orquestrals. Escòcia fou responsable de l'Obertura de les Hèbrides i la simfonia que escoltarem avui. Mendelssohn va iniciar-ne la composició a l'agost de 1829 i l'acabà el 1842. El 3 de març l'estrenava a Leipzig. Aquell mateix any la reina Victòria havia anat a conèixer el famós compositor, el qual li va dedicar la simfonia. Tot i l'animadversió de Mendelssohn per la música folklòrica, la qual critica en moltes de les seves cartes, la simfonia té certa reminiscència de temes escocesos, si bé apareixen de manera superficial. Es diu que les precipitades escales cromàtiques al final del primer moviment representen el vent del nord d'Escòcia. En el Scherzo, per exemple, trobem ritmes típics de melodies escoceses, com el del final de cada frase del clarinet. També n'és típic el tema pentatònic, com a les cançons gaèliques. No obstant, seria un error intentar buscar-hi més analogies de les que realment Mendelssohn va usar per representar, tan sols, el caràcter escocès.

AGRAÏMENTS:

Ajuntament de Vic

Ajuntament d'Igualada

Escola Municipal de Música de Vic

**Escola Municipal de Música
d'Igualada**